

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 836/15
Дана 13.10.2015. године
Б Е О Г Р А Д
ул. Немањина 9

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Соње Манојловић, председника већа, Драгана Ђесаровића и Миленка Цвијовића, члanova већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног В. Д.**, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 у вези са чланом 33 КЗ, одлучујући о жалби брањиоца окривљеног В. Д, адвоката Мрдаљ Драгомира, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду 8К.бр. 7629/13 од 02.06.2015. године, у седници већа одржаној у присуству брањиоца окривљеног В. Д, адвоката Мрдаљ Драгомира, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, **дана 13. октобра 2015. године**, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба брањиоца окривљеног В. Д, адвоката Мрдаљ Драгомира, па се пресуда Другог основног суда у Београду 8К.бр. 7629/13 од 02.06.2015. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 8К.бр. 7629/13 од 02.06.2015. године, окривљени В. Д. оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 у вези са чланом 33 КЗ, те је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци, те му је применом одредбе члана 63 КЗ у казну затвора урачунато време проведено у притвору по решењу истражног судије Првог основног суда у Београду Кри.Д.бр. 352/13 од 13.09.2013. године и то у периоду од 11.09.2013. године до 15.10.2013. године. Применом одредбе члана

87 КЗ, према окривљеном је изречена мера одузимање предмета привремено одузетих од окривљеног према потврди о привремено одузетим предметима ПУ за Град Београд, Управа за странце, Одељење за сузбијање илегалних миграција и трговине људима број 33/13 од 11.09.2013. године и број 34/13 од 11.09.2013.године и то: путничко моторно возило марке „Цитроен Јумпер“, немачких регистарских ознака GP-НЕ..., број шасије VF..., са кључем за наведено возило, са саобраћајном дозволом за наведено возило и зеленим картоном за наведено возило, мобилни телефон марке Нокиа 2330Ц ИМЕИ са СИМ картицом оператора „Теленор“, серијског броја и мобилни телефон марке Нокиа М97 ИМЕИ са СИМ картицом оператора „Теленор“ серијског броја На основу члана 264 став 1 ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове судског поступка у износу од 513.337,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио бранилац окривљеног В. Д, адвокат Мрдаљ Драгомир, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи утолико што ће окривљеном изрећи блажку кривичну санкцију, те је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 864/15 од 20.08.2015. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног и првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног В. Д, адвоката Мрдаљ Драгомира, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, на којој је размотрлио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеној жалби, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и изјашњења Апелационог јавног тужиоца у Београду, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног В. Д, адвоката Мрдаљ Драгомира се истиче да у пресуди нису дати разлози о одлучним чињеницама, односно дати разлози су потпуно нејасни, док суд није успео да докаже наводе оптужнице да је окривљени извршио кривично дело које му се оптужницим ставља на терет, а посебно квалификовани облик из става 3 члана 350 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ. Наиме, исказ окривљеног из полиције је морао бити изузет из списка предмета, с обзиром да је прибављен на незаконит начин, при чему је очигледно да поступајући полицијски службеници неће признати пред судом да

су на било који начин присиљавали или сугерисали окривљеном да да свој исказ на начин који је дао пред полицијом.

Овакви жалбени наводи браниоца окривљеног В. Д, адвоката Мрдаљ Драгомира, оцењени су као неосновани. Ово стога, што је правилно првостепени суд, у побијаној пресуди, за свој став да је окривљени В. Д. извршио кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези са ставом 2 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, дао јасне, довољне и аргументоване разлоге на странама 14, 15 и 16 образложења побијане пресуде, које у свему као правилне, прихвата и овај суд.

Наиме, правилно је првостепени суд, анализирајући одбрану окривљеног В. Д. дату приликом саслушања у Полицијској управи за Град Београд, Управи за странце од 11.09.2013. године, исту прихватио, из које одбране произлази да се окривљени изјаснио да је по претходном договору и заједно са НН Алијем комби-возилом немачких таблица марке „Цитроен Јумпер“ од напуштене бензинске пумпе на ауто-путу код Лесковца у комби-возилу примио 40 лица – илегалних миграната у намери да их са тог места превезе до Суботице за износ од 500 евра, да је наведена лица са означеног места у комби-возилу превезао до безбедносног полицијског пункта на наплатној рампи Бубањ поток, када су наведена лица у његовом возилу откривена од стране полиције, при чему се окривљени у својој одбрани изјаснио да је знао да тада превози мигранте, јер је пре тога, 20-ак дана раније, за исти износ новца превезао стране мигранте од Прешева до Београда, а затим одређен број (половину преузетих лица у Прешеву) до Суботице, за шта му је НН Али исплатио 500 евра. С тим у вези, овакву одбрану окривљеног дату у полицији, потврдили су и саслушани сведоци држављани Пакистана, Сирије, Малија, Авганистана, Бангладеша и Нигерије, који су потврдили да су на територију Републике Србије ушли пешице, илегално, да их је окривљени у своје комби-возило примио у месту које се налази после границе Македоније и Србије, да су се од тог места возили неколико сати, да их је у возилу било око 40, те да су заустављени у близини Београда од стране полиције, а да су имали намеру да преко територије Србије дођу до западних европских држава.

Стога су жалбени наводи браниоца окривљеног В. Д, адвоката Мрдаљ Драгомира, у којима истиче да је исказ окривљеног дат у полицији спроведен супротно одредбама Законика о кривичном поступку, те да је исти требало издвојити из списка предмета, оцењени као неосновани и супротни изведенним доказима у списима предмета, а пре свега исказима сведока А. С, припадника саобраћајне полиције, као и сведока Б. И. и А. Б, полицијских службеника запослених у Управи за странце, из којих исказа произлази да је саслушање окривљеног спровео сведок Б. И, да је сведок Б. А. водила записник, да је окривљеном био омогућен бранилац, адвокат по службеној дужности, да је у питању бранилац адв. Љиљана Спасојевић, са којом је окривљени обавио

поверљив разговор пре саслушања, да је окривљени слушао диктирање записника, да је након што је записник израђен и одштампан, окривљени заједно са браниоцем прочитао записник и након тога га потписао, те да нису имали примедби на садржај записника. С тим у вези, из исказа напред наведених сведока, произлази да приликом саслушања, окривљеном није сугерисано на који начин треба да се изјасни, нити му је сугерисано да призна кривично дело, у замену за укидање задржавања, при чему су посебно потврдили да према окривљеном није примењивана било каква физичка сила. Такође, увидом у поменути запиник о саслушању осумњиченог Ку.бр. 18328/134 од 11.09.2013. године произлази да је исти у свему сачињен у складу са важећим одредбама Законика о кривичном поступку, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног без утицаја на другачију одлуку суда.

Надаље, жалбом браниоца окривљеног се истиче да током поступка нису изведені докази на основу којих би се јасно утврдило да је окривљени знао да превози илегалне мигранте, нити их је превозио преко границе, већ је исте повезао на територији Србије, те у том смислу није морао нити је имао право да тражи од било ког лица доказ да су они ушли у Србију, односно, да ли су ушли легално или илегално. Дакле, окривљени није имао ни права ни овлашћења да преконтролише лица која је превозио пре него што су ушла у возило, те да им затражи документа на увид, при чему доказ да је окривљени критичном приликом био савестан и да није знао да превози илегалне мигранте говори и чињеница да је на питање полицијског службеника да ли превози нешто у возилу одмах рекао да превози људе и да није покушао да побегне. При томе, изјаве миграната јасно потврђују одбрану окривљеног, да он није питао никог од њих ко су, одакле су и још битније да нико од миграната није дао никакав новац окривљеном за услугу превоза.

По оцени овог суда, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени су као неосновани и исти су у супротности са одбраном окривљеног коју је дао у полицији дана 11.09.2013. године, а у којој је навео да је двадесет дана пре предметног догађаја по договору, са НН Алијем, извршио превоз илегалних миграната од Прешева до Београда, односно Суботице, за новчану накнаду од 500 евра, те да је и дана 11.09.2013. године, по договору са НН Алијем, поново требао да превезе мигранте, од Лесковца до Суботице, за исту новчану накнаду, па су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног да није знао да се ради о странцима, те да је мислио да превози раднике који би обављали посао у Суботици, оцењени као неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда. При томе, из исказа сведока А. С. произлази да су приликом рутинске контроле возила у товарном делу комби возила, којим је управљао окривљени, затекли око 40 лица, да су по основу тога што лица нису разумела српски језик и нису имала лична документа закључили да се ради о страним држављанима, док из исказа сведока А. Н., држављанина Бангладеша, произлази да је критичном приликом, возач комбија, односно окривљени, отворио врата и на енглеком језику им рекао да брзо уђу у возило, те да је поред њега било још

39 илегалних миграната из различитих земаља. Код напред изнетог, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног коју је дао на главном претресу, а у којој је навео да је мислио да критичном приликом превози раднике, да са њима није комуницирао, док му чињеница да их је у комби примио на простору напуштене бензинске пумпе, није указивала да се ради о сумњивом и недозвољеном послу, налазећи да је оваква одбрана окривљеног срачуната на избегавање кривице у овом кривичном поступку, те у потпуности супротна његовој одбрани коју је у дао у претходном поступку, а коју је правилно првостепени суд прихватио, налазећи да је иста животна, јасна и логична и у свему у складу са изведеним доказима.

Жалбом браниоца окривљеног В. Д, адвоката Драгомира Мрдаља се даље истиче да је суд пропустио да изврши неуропсихијатријско вештачење окривљеног, као и вештачење телефона, а која радња би допринела утврђивању свих битних чињеница у овом предмету, будући да се оптужницом ставља на терет да је окривљени био у телефонској комуникацији са извесним Алијем, те би се извођењем ове доказне радње могло утврдити да ли је постојала одређена комуникација између њих критичног дана.

Овакви жалбени наводи браниоца окривљеног, оцењени су као неосновани, будући да се психијатријско вештачење у смилу одредбе члана 131 ЗКП одређује ако се појави сумња да је искључена или смањена урачунљивост окривљеног, да је окривљени услед зависности од употребе алкохола или опојних дрога учинио кривично дело или да је због душевних сметњи неспособан да учествује у поступку, те да из списка предмета не произлази да је било сумњи у погледу ових чињеница, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, оцењени као неосновани. Такође, неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног да је током поступка било неопходно обавити и вештачење телефона, а на околност комуникације окривљеног и извесног Алија, будући да из списка предмета, односно одбране окривљеног дате у полицији, као и на главном претресу, неспорно произлази да је окривљени комуницирао са извесним Алијем, да је детаљно описао на који начин је дошло до контакта са њим, као и договора о висини накнаде за превоз људи, те извођење овог доказа не би значајније допринело расветљавању одлучних чињеница у предметном кривичном поступку, а имајући у виду све изведене доказе током првостепеног поступка, које је правилно првостепени суд ценио појединачно и у вези са осталим доказима, те извео закључак о извесности постојања одлучних чињеница у овом поступку.

На основу свега напред наведеног, правилно је првостепени суд нашао да се у радњама окривљеног стичу сва битна обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, ближе описано у изреци побијане пресуде, јер је током поступка, а на основу свих изведених доказа, утврђено да је окривљени В. Д. заједно и по претходном договору са НН Алијем вршио превоз страних

миграната из околине Лесковца према Суботици, који су илегално ушли на територију Републике Србије, омогућио им илегалан транзит кроз територију Републике Србије и тако кријумчарио већи број лица, уз новчану накнаду за износ од 500 евра, за који став је првостепени суд, у образложењу побијане пресуде, дао јасне, довољне и уверљиве разлоге, у свему прихватљиве и за овај суд.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, која је изречена окривљеном В. Д, а поводом изјављене жалбе његовог браниоца, по оцени овог суда, правилно је првостепени суд утврдио све околности које су у смислу одредбе члана 54 КЗ од утицаја на то да казна буде мања или већа, па је правилно од отежавајућих околности на страни окривљеног нашао да је окривљени раније осуђиван за кривично дело тешке крађе из члана 166 став 1 КЗ РС, за кривично дело разбојништво из члана 168 став 1 КЗ РС и кривично дело крађа из члана 203 став 1 КЗ, односно дела из групе кривичних дела против имовине, чије је битно обележје стицање противправне имовинске користи, у ком смислу су истоврсна у односу на кривично дело за које оглашен кривим првостепеном пресудом, док на страни окривљеног није нашао олакшавајуће околности, па је правилно првостепени суд, применом законских одредби, окривљеног В. Д. за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци, правилно налазећи да ће се оваквом врстом и висином кривичне санкције у довољној мери утицати на окривљеног да у будуће не врши кривична дела, чиме ће се у потпуности остварити сврха кажњавања и сврха изрицања кривичних санкција, прописани одредбом члана 4 и 42 КЗ.

Правилно је првостепени суд применом одредбе члана 63 КЗ у казну затвора у трајању од 1 (једне) године и (пет) месеци, на коју је окривљени осуђен првостепеном пресудом, урачунао и време проведено у притвору, у периоду од 11.09.2013. године до 15.10.2013. године, а по решењу истражног судије Првог основног суда у Београду Кри.Д.бр. 352/13 од 13.09.2013. године.

Иако се жалбом браниоца окривљеног В. Д, адвоката Мрдаљ Драгомира првостепена пресуда побија и због одлуке о кривичној санкцији, у истој нису наведене чињенице или околности које би биле од утицаја на другачију одлуку суда у конкретном случају.

Правилно је првостепени суд окривљеног В. Д. на основу одредбе члана 264 став 1 КЗ обавезао да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 513.337,00 динара, а који трошкови обухватају трошкове ангажовања судских тумача, браниоца по службеној дужности, као и судски паушал, при чему је суд у образложењу пресуде прецизирао и одредио на шта се конкретно трошкови односе, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног да је суд

био дужан да окривљеног ослободи дужности плаћања трошкова кривичног поступка, с обзиром на његов материјални статус, оцењени као неосновани и истима се доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде у овом делу.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

*Записничар
Јелена Савић,с.р.*

*Председник већа-судија
Соња Манојловић,с.р.*

*За тачност отпраvка
управитељ писаарнице
Јасмина Ђокић*

